

Hồi 69

Đất Bằng Sấm Dậy

Bài Bang Chủ Cuốn Gió Đùa Mây

Cửu Thiên Hiệp vô cùng hoan hỉ, hướng vào hai vị khách cái reo to:

- Nhị vị sư thúc, hung thủ đã lộ hình tung rồi đó, việc này chứng minh lời nói của diệt nhi không giả dối !

Kim bảng trúc trượng Quế Cung Đàm và Thước y du long Thượng Quan Kiệt vội đứng cước bộ. Cả hai đưa mắt nhìn nhau như dò hỏi ý kiến. Ngay lúc đó Trường Hồng lão nhân đã hạ ngay trước sân thơ phòng, trên tay lão xách một cát túi bằng lụa đen, sắc mặt lạnh lùng đến tột độ.

Thước y du long Thượng Quan Kiệt bước nhanh tới trước nói:

- Trường Hồng lão nhân ! Đạo huynh đã bắt được hung thủ rồi ư ? Hiện giờ giam giữ chúng nó tại đâu ?

Trường Hồng lão nhân không đáp lời, mà đưa tay ra hiệu cho mọi người vào trong thơ phòng. Sau khi an vị, lão nhân giơ cao cái bọc bằng lụa đen, mỉm cười chua chát, nhìn Cửu Thiên Hiệp nói:

- Hung thủ tại đây này !

Nói xong lão giơ cao cái túi xé “toẹt” làm hai mảnh, trong túi chứa hai món đồ, lão nhơn đưa tay tả cầm lên nửa mảnh lụa màu bích lục và một bộ đồ kiếm khách bằng màu xanh, vẻ mặt lão nhân hiện ra nỗi buồn tê tái, bằng giọng nói gượng gạo bảo:

- Đây chính là tang vật của thủ phạm ! Thủ phạm đã giết thác tiểu đồ đệ của ta !

Cửu Thiên Hiệp vô cùng chú trọng đến việc này chỉ vì chàng muốn thanh minh sự trong trắng của chính mình, bèn cao giọng hỏi:

- Lão sư nghĩ sao về việc này ...

Trường Hồng lão nhân không còn giữ vẻ ôn hòa ngày thường, trầm giọng đáp:

- Bộ y phục và mảnh lụa xanh này do chúng thủ hạ nhặt được dưới mái tây hiên, rõ là thủ phạm sau khi thi hành thủ đoạn sát nhơn vứt bỏ tại đó, luôn cả ngọn đao thủ còn dính máu chưa khô !

Cửu Thiên Hiệp nóng lòng muốn biết thủ phạm là ai và hạ lạc tại đâu, nên vội hỏi nhanh:

- Lão sư, vậy ai là thủ phạm ?

Trường Hồng lão nhơn vẻ mặt âm trầm, đơm đầy tia phẫn nộ, nhưng cố gượng cười lạnh lãnh nói tiếp:

- Ha ... ha, ai là thủ phạm ư ? Cứ theo sự xét đoán của lão hủ, thủ phạm là người trong tổng đàn. Nếu không tại sao phải giả trang cải dạng, vả lại từ lúc xảy ra đến giờ chưa có một ai thoát khỏi tổng đàn !

Cừu Thiên Hiệp gật gù tiếp lời:

- Lão sư nói đúng đấy ! Hiện giờ cần lục soát lại, nếu không thì ...

Không ngờ, Trường Hồng lão nhơn không chú ý đến lời nói của Cừu Thiên Hiệp, chỉ nặng giọng nói:

- Lại thêm thủ phạm công lực lại khá cao, cao đến độ không ai bì kịp, nếu không ... thì làm thế nào hại được tiểu đồ một cách dễ dàng như thế !

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi thêm:

- A ! Lão sư phụ, kết cục là ai thế ?

Bỗng nhiên, một tiếng quát long trời vung lên như sấm nổ nói:

- Đừng giả bộ ngây thơ ! Thủ phạm chính là người !

Tiếng hét vừa dứt, mọi người đều kinh ngạc quay nhìn ra cửa Âm dương ma kiếm Đàng Công Ngươn đã hiện ra trước ngưỡng cửa phòng tự bao giờ, vẻ mặt lão hằm hừ đỏ gay như trùng tảo, cặp mắt đỏ như hỏa châu, tay hữu nắm chặt đốc kiếm “Dương ma” tay tả chỉ vào mặt Cừu Thiên Hiệp quát tiếp, vang như sấm động:

- Hai nhà yêu dấu nhau, mới bàn đến việc thành thân, được hay không nào có ai nài ép, ta không ngờ ... không ngờ người không đồng ý từ chỗ ... không đồng ý người âm thầm xuống tay độc, giết hại con gái của ta ! Tiểu tử, người có thể là loài người được ư ? Tiểu tử, Đàng Công Ngươn này đối với người có gì bất phải không ... có không ? Nói mau !

Cừu Thiên Hiệp suýt té ngã, chàng thả ra một hơi dài, gương mặt xám ngắt, bằng giọng nói phân bua bất thần:

- Lão bang chủ ! Vì sao có những lời nói này ?

Trường Hồng lão nhơn tức giận không kém bằng giọng nói trầm khiếp chen lời:

- Do người đẩy tiểu tử ạ !

Âm dương ma kiếm Đàng Công Ngươn khí giận càng thịnh, giọng nói càng gay gắt trầm lạnh:

- Các nẻo đường không người tuần vãng, đều có đặt máy móc bẫy rập, hầm chông, không ai lọt và cũng không ai thoát được ra ngoài, thì không ai vào tận dãy nhà sau của bốn bang được, chỉ trừ những người rời đại sảnh giữa buổi tiệc ... Nhan cô nương thì đến bầu bạn với cha con họ Bích ... chỉ có người là kẻ duy nhất mà thôi ! Sau khi rời bàn tiệc chẳng bao lâu, thì án mạng lại xảy ra ! Tiểu tử thật người là lang tâm cầu hạnh, độc ác vô chừng !

Cừu Thiên Hiệp khoát tay lắc đầu nói:

- Tại hạ không phải là hạng người như thế ! Xin bang chủ, chớ nên hiểu lầm trong muôn một !

Âm dương ma kiếm cười hăng hắc, bằng giọng nói âm ma trầm khiếp bảo tiếp:

- Hiểu lầm ư ! Không bao giờ ! Sau khi người giết người, người lột lớp đồ hóa trang cho vào chiếc bọc lụa đen, quăng tại góc viện phía tây, trong thâm tâm người tính là quỷ thần không biết, phải vậy hay chẳng ? Hừ, người ném cái bọc đen phía tây, để đánh lừa lão phu không nghi ngờ chú ý, rồi người tìm đến chỗ lửa cháy, giả vờ như ngốc xuẩn không biết gì ... người đâu dám đứng giữa mọi người, thoát y cởi mặt nạ, có phải vậy không ?

Cừu Thiên Hiệp cau mày nói như hét:

- Lão bang chủ ! Chiếc bóng người khoát thanh y, chính mắt tại hạ trông thấy kia mà ...

Đằng Công Ngươn nói gay gắt:

- Tại sao không đuổi theo ? Có lẽ nào với công lực của người đuổi theo không kịp hần ư !

Cừu Thiên Hiệp rên rỉ đáp:

- Tại hạ vì nóng lòng lo cứu hỏa, vả lại lúc trông thấy bóng người lạ ... tại hạ tưởng lầm là người của Bài bang !

Cừu Thiên Hiệp bị mọi người dồn vào thế bí chàng không biết lấy lời gì để phân oan, chỉ quay đầu nhìn hai lão khất cái như cầu cứu, nhưng thấy Quế Cung Đàm và Thượng Quan Kiệt mặt xanh xao như tàu lá, chứng tỏ cả hai đang uất hận đến cùng tột.

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn thấy Cừu Thiên Hiệp trầm ngâm chẳng nói, bèn quát to như sấm nổ:

- Người đã cùng đường biện luận rồi sao ?

Cừu Thiên Hiệp vô cùng thống khổ, bằng giọng nói ai oán:

- Vãn hạ đã nói sạch những điều nghe thấy, nếu lão bang chủ không tin, thì ...

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn cau mày gắt lớn:

- Thì ... hãy so sánh công lực với người phải vậy không ?

Cửu Thiên Hiệp run giọng nói:

- Cửu Thiên Hiệp này, không bao giờ có ý nghĩ như thế ! Chẳng qua ...

Đằng Công Ngươn cao giọng gắt lời:

- Người tính gây loạn để ra khỏi Bài bang này ư ? Còn khó hơn lên trời !

Cửu Thiên Hiệp ghen ngào nói:

- Yêu cầu lão bang chủ nghĩ lại ... việc này ...

Đằng Công Ngươn không đợi chàng nói hết lời tay hữu rút nhanh Âm dương ma kiếm tay, tả rút một cây còi bằng sừng Sơn dương kê lên miệng túc một hơi “ù ù” báo động. Tiếng còi vừa nổi, thanh la, trống sấm nện liên hồi tiếp theo, âm ỉ như ngày vía Thượng đế vào khoảng đầu xuân.

Cùng với thanh la, trống sấm, tiếng người lại la ó lên vang dậy, sát khí động chín phương trời.

Tòa nhà thư cục ba gian thấp bé tí teo, đã bị vô số thủ hạ Bài bang vây thành một vòng dày mật, thậm chí một tia nước cũng khó mà lọt qua.

Bài bang chúng nhân, từ ba vị Đại đường chủ đến bốn lộ Đô tổng quản, các đầu mục lớn có, nhỏ có, người người đều chấp binh khí cầm tay, cau mày trợn mắt, khí thế thật hung hăng lạ thường.

Cửu Thiên Hiệp trông thấy như thế cả kinh, vội kêu lên hoảng hốt:

- Lão bang chủ, có lẽ nào ...

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn không nhìn Cửu Thiên Hiệp nửa mắt, chỉ quay sang Quế Cung Đàm và Thượng Quan Kiệt gượng cười hỏi:

- Nhị vị nghĩ sao về việc này ?

Trường Hồng lão nhân nghe qua sợ hãi sanh biến cố bèn bước tới trước, mỉm cười nói:

- Danh vang hào kiệt, dư mẫn giang hồ quý tôn giá Nhứt tăng, nhị khát cái và tam kiếm khách, đâu có bệnh vực điều sai lầm !

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn cười to nói:

- Việc này nếu do người khác gây ra, lão hủ sẽ khom lưng cúi đầu mời hai vị đứng ra xét xử, nhưng riêng với Cửu Thiên Hiệp ... thì ... lão hủ muốn tự tay phát lạc, không muốn phiền lòng hai vị xử phân !

Thước y du long Thượng Quan Kiệt mặt đỏ phừng phừng, tay chân run rẩy, lão quét đôi mắt đầy phẫn hận nhìn Cửu Thiên Hiệp gắt to:

- Tiểu hài nhi ! Người có nghe thấy gì không ?

Cừu Thiên Hiệp tức giận tràn hông, không còn suy luận gì kịp chỉ cao giọng đáp:

- Bọn chúng không xét đoán, chẳng phân đen trắng chánh tả sư thúc há tin được những lời hồ đồ ấy sao ?

Quế Cung Đàm tái mặt quát to:

- Thiên Hiệp, ta van người đừng cãi lý nữa !

Thượng Quan Kiệt quả ư phần hận rút nhanh hồ lô phiến ra thủ thế toan tấn công.

Kim bảng trúc trượng Quế Cung Đàm thất kinh bước đến chắn ngang trước mặt vừa cao giọng quát:

- Lão tam ! Hãy suy nghĩ, đừng phạm lỗi không nên, chúng ta về đi !

Tiếng “đi” chưa dứt, cánh tay hữu lão vương ra cặp chặt hông Thượng Quan Kiệt kéo lôi ra đến ngưỡng thơ phòng.

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn vội bước nhanh ra một bên tránh đường, đoạn vòng tay nói cực to:

- Xin nhị vị miễn lễ ! Tiễn khách !

Ngay lúc đó, bang chủ Bài bang đứng vệt ra hai bên tả hữu chừa một lối đi rộng thênh thang.

Thước y du long Thượng Quan Kiệt bị Kim bảng trúc trượng Quế Cung Đàm kẹp nách như một đứa trẻ thơ, lão uất hận như điên, buộc miệng gọi Cừu Thiên Hiệp rất to:

- Cừu Thiên Hiệp, thể diện của Nhứt tăng, nhị khát cái, tam kiếm khách đã bị người bôi lọ nhiều rồi ! ... Ta sẽ lấy gia pháp mà trị tội người !

Cừu Thiên Hiệp bước tới một bước gọi to:

- Nhị sư thúc, tam sư thúc ...

Âm dương ma kiếm Đằng Công Đàm hoành kiếm chặn ngang cửa quát to:

- Người tính chạy đi ư ?

Vừa hét dứt, đôi kiếm “Âm dương ma quái” đã lên cao thủ thế, đôi mắt Đằng Công Ngươn chia ra những tia nhìn rùng rợn buốt người, vẻ mặt đỏ au đầy sát khí.

Cừu Thiên Hiệp hoảng kinh kêu to:

- Lão bang chủ, hãy suy ...

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn quát to như hổ rống:

- Trả mạng nữ nhi lại cho ta !

Vừa nói dứt, đôi chân lão nhích động bước đến bên mình Cừu Thiên Hiệp, đôi kiếm Âm dương chuyển động vùn vụt, một chiêu Trảm long thủ châu nắm ngay cổ Cừu

Thiên Hiệp bổ mạnh xuống. Chiêu kiếm này do sự tức giận đến cực điểm mà vung ra, lão đã dùng cả nội lực của mười năm tu luyện, nên hung mạnh vô kể, ngay đích lạ lòng, thực là muôn ngàn nguy hiểm ...

Cửu Thiên Hiệp nghiêng mình né tránh, sau lưng dựng cái bàn, tay trái dựng giá sách, tay phải kệt chiếc trường kỷ, mà mũi kiếm lại cách mặt non ba tấc, nguy hiểm vô cùng, khó mà thoát khỏi.

Lại thêm, Đằng Công Ngươn hơi thở hồng hộc như trâu rống, tay cử động mạnh, đôi chân xô dịch rất mau, chiêu thế đã thành như tường đồng vách sắt.

Trong phòng quá ứ chật hẹp, tuy Cửu Thiên Hiệp có môn Lôi hành cứu chuyển lắt mình biến đi như tia lửa đốm sao, nhưng nhích mình không được làm sao thi triển môn pháp này, thật là đúng với câu “Anh hùng không có đất dụng võ” chẳng biết phải làm sao ?

Nhưng bản năng sinh tồn của loài người sẽ sống dậy, khi nào sự nguy hiểm đến gần kề. Cửu Thiên Hiệp cũng thế, giữa cơn nguy cấp chàng chẳng biết làm sao, đành phải rún mình nhảy vọt lên cao như chiếc pháo thăng thiên, hai tay vươn ra chộp ngay cây trính nhà, thân mình lơ lửng giữa khoảng không, chàng lại buộc miệng nói to:

- Lão bang chủ, tại hạ nhường nhịn quá nhiều xin người chớ khá ...

Âm dương song ma kiếm Đằng Công Ngươn đơn kiếm đâm hụt chàng, lửa giận càng phừng lên như hỏa diệm sơn, thế kiếm thu hồi lại, thân hình như vành cung bật ngược lên trần nhà, tay kiếm lay động ngay thế công, không để Cửu Thiên Hiệp phân trần, mà cao giọng quát to như sấm nổ:

- Có vay phải có trả, đừng nhiều lời vô ích !

Cửu Thiên Hiệp đã ba lần toan rút ngọn Khô trúc thánh kiếm nhưng lại thôi ! Chỉ vì chàng suy nghĩ:

“Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn đối với ta không bạc, đem con gái thân yêu mà gả cho ta, đủ thấy lão quý mến đến bậc nào, nhưng hôm nay gặp hoàn cảnh không may cô con gái duy nhất bị người sát hại, chết một cách thê thảm, thì bảo sao lão không phần nộ đến cùng cực ? Ở địa vị như vậy ai cũng thế, vì đây là lẽ thường tình của thế nhân. Trong lúc chưa truy tầm ra thủ phạm, thì không nên lấy làm lạ về thái độ và hành động của lão”

Cửu Thiên Hiệp vốn dĩ là con người thuần lương chất phát, tâm trí hiền lành, đang lúc sự chết đã kề bên mà còn nghĩ được điều trung tín, có thể gọi là kẻ đại hào kiệt, vì kẻ hào kiệt anh hùng mới có những ý tưởng như thế, ý tưởng chân thiện hàng ngự tại lương tâm.

Giữa lúc đó, tình thế lại tăng phần gay go hiểm ác, chiêu kiếm Âm dương lại sắp phạt ngang hông, Cửu Thiên Hiệp thuận đà du nhanh hai tay rơi vào một góc phòng, vừa hốt hoảng nói nhanh:

- Lão bang chủ, việc này không phải tại hạ gây ra. Xin lão bang chủ bớt giận dung cho tại hạ nói vài lời !

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn lồng lộn như hổ đói, rống lên âm ỉ:

- Lão phu đã suy nghĩ tường tận, người chớ nhiều lời vô ích !

Vừa hét vừa lay động đôi kiếm “Âm dương” như vũ bão, thân mình lão bay thoăn thoắt như u linh quỷ mị, hận chẳng dám được Cửu Thiên Hiệp một nhát từ ngực xuống đến lưng.

Cửu Thiên Hiệp quá tức giận, biến thành nụ cười đanh ác, hữu chưởng vận năm thành công lực đẩy bại hai mũi kiếm “Âm dương” về bên tả, đôi chân lắt nhẹ theo thế “Lôi hành cửu chuyển” xê mình vọt tới một góc phòng.

Trường Hồng lão nhân cử chưởng phát mạnh đồng thời nạt to như sấm:

- Người tính chạy đi đâu ?

Lời nói chưa dứt, một đạo cuồng phong như lưỡi kiếm Bàn thiên, quay tròn một vòng xoắn ngay đầu Cửu Thiên Hiệp, tới một chiêu thế lợi hại tàn khốc.

Cửu Thiên Hiệp cả kinh rống lên như sấm nổ liên hồi:

- Lão sư ! Lão sư cũng mờ ám như mọi người hay sao ?

Trường Hồng lão nhân cười lạnh lạnh, bằng giọng nói hùng trầm quát bảo:

- Tiểu tử, cũng tại ngươi đã man tàn bạo, thì chớ trách người tàn nhẫn vô lương !

Tiếng nói chưa dứt, thì đạo kinh phong ào ạt như vũ bão trờ đến, Cửu Thiên Hiệp thất kinh rún mình nhảy vọt lên cao như chiếc pháp thăng thiên, tránh thoát đạo kinh phong quái ác. Khi hai chân chàng vừa hạ xuống chấm nên gạch, thì ... ôi thôi ! Bốn phương tám hướng đối phương vây hãm đánh tới ào ạt, kiếm, chưởng, đao, bổng tựa cơn bão tố cuồng phong.

Bên tả Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn lay động “Âm dương” kiếm trận tới tấn công.

Bên hữu, từ ngoài cửa cái xông vào, vị đường chủ chữ Thiên là Vô ảnh khách Mạnh Khế Chân.

Ngay mặt, từ ngoài cửa sổ nhảy vào một người tay cầm kim quang bổng vũ lộng như Tề thiên đại thánh náo cung Trời, đấy là vị đường chủ chữ Địa “Trại Ngô Không” Tiểu Đình Khuê.

Cửa hậu sau lưng, lại xông vào một vị mặt đỏ râu dài, tiếng nói như chuông ngân, tay hữu lay động đường gươm ba thước biến ra chiếc móng trời ngũ sắc tấn công tới, đấy là vị đường chủ chữ Nhơn “Mỹ tu trại quán vũ” Cư Chiếm Xuân ...

Cừu Thiên Hiệp đứng giữa rừng gươm, đôi mày cong vút, mắt hổ lạnh lùng, song chưởng phân ra hai đạo, một đỡ mũi kiếm của Trường Hồng lão nhơn, một chống lại song kiếm Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn, đồng thời chàng vận khí thiên cương gào lên như sấm nổ:

- Các người hãy dừng tay một tí đã !

Tiếng hét của chàng to không tưởng tượng được do nơi khí uất đầy bụng không thối lộ được cùng ai, lại thêm hòa vào đó nguồn nội lực mười năm tu luyện, thành thử âm thanh vừa thoát ra khỏi miệng, biếng thành luồng gió nổi, tựa hồ như cơn sét nổ giữa trời khuya, âm âm ì ì không dứt.

Mọi người há hốc mồm kinh ngạc, không ai bảo ai, họ đồng thân ngay kiếm bồng chưởng và tháo lui ra sau nửa bước. Năm người mười mắt giương ra tròn xoe nhìn Cừu Thiên Hiệp không chớp mắt, ngạc nhiên như vừa trông thấy quái vật thời tiền cổ thân nông ...

Cừu Thiên Hiệp đứng hiên ngang như cây ngọc đồng dặc nói to:

- Tại hạ xin lập lại lần nữa, câu chuyện đêm nay, tại hạ tuyệt nhiên không biết tới mà hà huống là nhúng tay gây án mạng. Các vị lấy lễ đãi tại hạ rất hậu, vì thế tại hạ không thể bôi mặt đánh nhau với các vị cho đành, chỉ mong các vị nên lấy lời hơn thiệt, mà đừng nên bức hiếp thái quá !

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn khí giận mờ trời giở kiếm lên toan tấn công.

Trường Hồng lão nhơn đưa tay cản thế kiếm Đằng Công Ngươn trầm giọng bảo Cừu Thiên Hiệp:

- Có một phương cách duy nhất chứng minh được sự thanh bạch của người, là khi nào người tìm biết chánh thủ phạm là ai ?

Cừu Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt, bằng giọng hùng trầm tiếp lời:

- Câu chuyện án mạng xảy ra tại Tổng đàn Bài bang, tại sao ta phải tìm cho ra thủ phạm chứ ! Hừ ! Thật là không công bình và hợp lý tí nào, nhưng mà để đáp lại thịnh tình của quý vị, Cừu Thiên Hiệp này nguyện ra thân khuyến mà thay quý vị tìm kiếm thủ phạm !

Mỹ tu Trại Quan Vũ Cư Chiếm Xuân, nghe qua mày trợn mắt hét to:

- Ai cần người truy tầm tìm kiếm ? Đừng dùng kế hoãn binh ...

Vừa nói dứt, gươm ba thước vũ lộng vùn vụt. Chữ Địa, chữ Thiên hai vị Đường chủ này cũng xông ra một loạt cứ thế tấn công Cửu Thiên Hiệp, bằng ba chiêu kiếm bổng, vô cùng ác liệt.

Cửu Thiên Hiệp thấy cả ba bức bách, khí giận bốc lên tới mặt buộc miệng nói to:

- Các người muốn động thủ ư ? Được lắm, Cửu mỗ không sợ các người đâu ? ...

Này ...

Chàng vừa nói dứt, trên tay hữu hiện ra đạo kim quang vàng óng ánh.

Mọi người trong phòng vừa trông thấy thế kêu lên kinh hoàng nhảy lùi ra sau ba bước.

Cửu Thiên Hiệp đảo mắt nhìn tất cả mọi người nhanh, khô trúc thánh kiếm để ngang ngực, đồng dục nói cực to:

- Chim cùng ắt mổ, chó cùng ắt cắn, người cùng đường ắt biến trả, nếu các vị bức hiếp tại hạ cùng đường mật lộ, thì tại hạ không thể nhắm mắt chịu được ! Nào, ai muốn động thủ mau lại đây, tại hạ nguyện lãnh hội tất cả !

Tiếng nói của chàng trong như chuông ngân, sắc mặt hiên ngang uy mãnh như Thiên Thần, khi khải cực thạnh, khiến người trông vào cũng rùng mình ái ngại.

Khô trúc thánh kiếm khẽ lay động, biến tỏa ra muôn đóa kim tinh vàng rực rỡ. Bài bang chúng nhân người người đều biết sự lợi hại của Trúc kiếm nên trong lúc nhứt thời chỉ lấy mắt trông vào. Không ai dám cử động tấn chiêu, luôn cả Trường Hồng lão nhân cũng thở dài e ngại.

Cửu Thiên Hiệp không lấy làm đắc ý kiêu căng nên điềm đạm nói:

- Tại hạ không ỷ vào báu kiếm làm nhục ai, chỉ vì ...

Bỗng nhiên, một tiếng hét như oanh vàng gắt to:

- Dùng binh khí bức nhục người chính là bọn chúng nó ...

Tiếp theo tiếng hét, một luồng gió thơm nức mũi bay tới, chiếc bóng trắng tinh như bạch nhan vũ lộng giữa khoảng không, Hồng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc bay xẹt vào giữa phòng. Thủ pháp của nàng lạnh lẽo như bóng quỷ vừa đáp xuống giữa nhà đã tuốt kiếm thủ thế, án trước mặt Cửu Thiên Hiệp, bằng giọng nói hoàng anh lãnh lốt nói tiếp:

- Ai dùng binh khí bức nhục người ? Ai ỷ chúng hiếp cô, ỷ mạnh lấn yếu ! ... Này Thiên Hiệp chúng ta phải đưa ra ba chiêu, hai thế hộ thân, chả lẽ dâng thịt vào miệng hổ hay sao ? Nào ... ai muốn động thủ, xông vào đây !

Vừa nói dứt, kiếm dài đánh “vút” tỏa ra muôn đạo hàn quang. Nhan Như Ngọc xê nhẹ thân mình kiêu diễm, mắt phượng đảo tròn quét nhìn mọi người, bằng những tia giận dữ, tựa hồ như muốn khai đấu tức thì.

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn tức giận tràn hông, thét lên như quỷ rống:

- Nhan phó giáo chủ ! Cô nương đứng vào địa vị người khách xin chớ nhúng tay vào việc này !

Hồng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc nhếch môi cười nhạt, đưa tay chỉ vào Cừu Thiên Hiệp nói to:

- Đập chết hòa thượng thì cả chùa mang nhục, hấn cũng là khách, mà các người đối đãi với khách như thế hay sao ?

Đằng Công Ngươn dịu giọng đáp lời:

- Không phải thế đâu phó giáo chủ ạ ! Chỉ vì hấn đã gây ra án mạng tại Tổng đàn Bài bang !

Nhan Như Ngọc bĩu môi cười nhẹ, bằng giọng nói đanh thép hỏi:

- Hừ ! Các người dám buộc miệng nói những lời thế ư ! Thật vô lý, chẳng công bình. Án mạng xảy ra tại Tổng đàn Bài bang, là việc nội bộ của các người, hãy lo mà truy soát ... thủ phạm ... vì cớ gì mà quyết định kẻ khác là hung thủ ? Có bắt được hấn tại trận hay không ?

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn hơi chột dạ, miễn cưỡng trả lời:

- Chúng tôi đối với hấn không phòng bị.

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc cau mày nghiêm giọng hỏi:

- Người nhút định hấn là thủ phạm hay sao ?

Đằng Công Ngươn cười khẩy, bằng giọng nói dương đắc ý bảo:

- Lẽ đương nhiên, chiếc áo choàng xanh còn dấu máu đủ làm bằng chứng lăm rồi, lại thêm công lực tuyệt cao của hấn là cái cớ thứ hai ... ngoài hấn ra thì còn ai vào đây chứ !

Nhan Như Ngọc bĩu môi gay gắt bảo:

- Hừ ! Chiếc áo choàng xanh còn dấu máu, trên chiếc áo có thêu tên Cừu Thiên Hiệp hay không ? Hấn mang từ đâu tới ... ? Vô lý thật !

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn nghẹn lời song lão cố biện luận nói:

- Việc ... cái áo choàng ... là hấn đi trộm cắp ... quần áo của bốn bang thủ hạ !

Nhan Như Ngọc ngược mặt lên trời cười sặc sụa, bằng giọng nói trầm khiếp quát to:

- Ai ? Thấy hấn đi trộm cắp, người có trông thấy tận mắt không ? Ai ? Thấy hấn hạ sát ái nữ của người ? Người có thấy không ?

Đằng Công Ngươn gượng chống chế:

- Nhưng hấn có công lực ...

Nhan Như Ngọc đưa tay chặn lời, bằng giọng nói cao trầm hét to:

- Có phải người muốn bảo công lực của hấn cao tuyệt phải vậy không ?

Đằng Công Ngươn gật đầu đáp vội:

- Phải đấy !

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc đưa mắt liếc nhanh Cừu Thiên Hiệp và đồng dục nói lớn:

- Nếu biết công lực hấn tuyệt cao, thì các người xét thấy không cản trở nổi hấn phải vậy không ? Thiên Hiệp chúng ta hãy rời khỏi đây thôi !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua những lời của Nhan Như Ngọc lấy làm cảm động bồi hồi, chỉ vì từ lúc xảy ra án mạng, bao nhiêu oan nghiệt đều đổ lên đầu chàng, không một người nào đứng ra biện hộ hoặc giải thích sự oan uất của chàng, nay nghe Nhan Như Ngọc đứng ra thanh minh sự trong trắng của mình bảo sao chàng chẳng cảm xúc mà trở người như pho tượng.

Ngay lúc đó, Nhan Như Ngọc đưa tay đẩy nhẹ chàng ra cửa, đồng thời nàng lay động kiếm chiêu để mở vòng vây.

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn vừa trông thấy thế, quát to như sấm nổ:

- Ai dám bước ra đây ?

Vừa nói dứt, cặp kiếm âm dương phân ra tả, hữu án chặt cánh cửa ra vào.

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc đưa ngay trường kiếm ra phía trước, chĩa mũi kiếm vào mặt Đằng Công Ngươn quát to lên:

- Ai dám cản trở ta ?

Đằng Công Ngươn mặt mày xám ngắt, cả giận rống to:

- Huyết quang giáo muốn đảm đương việc này hay sao ?

Nhan Như Ngọc cười ha hả nói:

- Không có gì đáng tiếc !

Đằng Công Ngươn gay gắt hỏi:

- Người không kể sĩ diện hay sao ?

Nhan Như Ngọc cười khẩy nói:

- Hay lắm ! Lão họ Đằng ... người cứ mắng !

Vừa nói dứt, nàng vũ lộng trường kiếm vun vút toan phá vòng vây thoát ra ngoài.

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn há đứng cho nàng được tự do bay nhảy ra ngoài cửa hay sao ?

Vì thế đôi kiếm âm dương biến nhanh ra hai đạo hàn quang kiếm phong quay cuộn hai vòng cầu, che kín cả khuôn cửa ra vào.

Nhan Như Ngọc lại cười lạnh ló, bằng giọng nói trêu tức hét bảo:

- Bản cô nương không tin Đằng bang chủ cản trở được ai ?

Đằng Công Ngươn cả giận gất lên âm ỉ:

- Hừ, để người xem !

Hai kiếm vừa chạm nhau, tóe ra muôn đốm lửa, cả Đằng Công Ngươn lẫn Nhan Như Ngọc vội thu ngay trường kiếm.

Nhan Như Ngọc cười lạnh lãnh, bằng giọng nói nhẹ đầy trêu người bảo:

- Hừ ! Hừ ! Chẳng ngờ bọn người chỉ có thế !

Đằng Công Ngươn khí giận bốc lên tối mặt, tay tả phẩy mạnh một cái vừa buộc miệng la to:

- Tiến lên ... hiệp thủ ! Tiến !

Nhanh như chớp, ba tên chữ Thiên, Địa, Nhơn Đường chủ, tuốt kiếm, bồng giàng hình tứ giác án ngữ trước cửa, cử thế toan khai đại chiến.

Cừu Thiên Hiệp vừa thấy mọi người cử thế, thủ bộ dáng điệu rất hung hăng, Nhan Như Ngọc biến thành người làm chủ tình hình, nàng đã thay thế mình để đảm đương hết mọi việc, còn riêng cá nhân mình tương tự như kẻ bàng quan ngoại cuộc, bất giác một cơn bực tức sôi trào lên tận cổ, khiến chàng chép miệng nói thầm:

“Nam nhi như ta, há để thua chí khí một cô gái hay sao ?”

Vừa nghĩ đến đây, chàng xê mình bước tới trước buộc miệng quát to:

- Cản trở ! Các người không cản trở nổi ta đâu ! ... Sự việc xảy ra hôm nay. Cừu Thiên Hiệp này tự nguyện đứng ra đảm đương phân nửa !

Trường Hồng lão nhân vội chen lời hỏi:

- Thế nào ... là đảm đương phân nửa ?

- o O o -